

Патријарх Порфирије: Учинимо корак молитве и смирења, корак милосрђа и опроштаја

Поводом храмовне славе, Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије началствовао је 26. јула 2022. Године светом архијерејском Литургијом у храму Светог архангела Гаврила у Београду.

Саслуживали су протојереји-ставрофори Ђуро Суша и Петар Лукавац, јереји Горан Ђукић, Јован Бабић и Дејан Вујић, као и протођакони Радомир Врућинић и Милан Ковачевић.

Славском сабрању присуствовали су начелник Војне гимназије капетан бојног брода Мирослав Ћитић и начелник Средње стручне војне школе 1300 каплара капетан фрегате Срђан Миљковић.

Након што је празнична литије прошла око светог храма, Патријарх је

благословио славске дарове које је принела кума славе Љиљана Хабјановић Ђуровић са породицом. Уследила је беседа Његове Светости:

-У име Оца и Сина и Светог Духа. Браћо и сестре, апостол Павле је описао Цркву као Тело Христово. Познате су свима нама његове речи: Црква је Тело Христово, а Христос је глава телу, тј. Цркви. Црква као заједница верних, тј. ми као Црква нераскидиво смо повезани са Христом баш због тога што смо Црква. Вера Цркве је оно што има снагу да помера горе, што има снагу да мења свет. Сетимо се само одломка из Јеванђеља по Матеју које смо чули пре два дана, у недељу, а иста перикопа се налази и у јеванђељима и по Луци и по Марку. Сетимо се Јеванђеља које описује како су четворица донели једног болесног пред ноге Христове. Четворица су имале веру, а овај који је био болестан није имао вере. Видевши веру ове четворице Господ исцели болесног који засигурно није имао веру и не само то, већ је живео потпуно погрешно. Дакле, вером четворице, вером Цркве, исцељује се један који нема вере.

Сетимо се старозаветног догађаја који описује Содому и Гомору, где Господ због греха који се умножио одлучује да уништи тај простор и све оне који су у њима. Аврам – који је био праведан, веран, честит, свети – моли Бога да спаси тај град уколико има у граду педесет праведника. И Господ пристаје, али видимо у наставку да Аврам није нашао педесет праведника. Онда Аврам моли Бога да спасе тај град уколико у њему има четрдесет праведника. И на то Господ пристаје, али Аврам не налази ни четрдесет праведника у том граду, па онда тргује, цењка се Аврам са Господом и спушта цифру све до десет праведника. И на то Господ пристаје, али ни тих десет није могао Аврам да пронађе у граду. Знамо исход и судбину поменутог простора и поменутих градова.

Дакле, ми често, браћо и сестре, са дистанце посматрамо све око себе, посматрамо људе, често смо критичари, аналитичари, поучавамо и дајемо смернице, знамо боље од свих шта и како треба. Наравно, неретко смо спремни да осудимо све и сваког. То је посматрање феномена и стварности споља, али ако слушамо реч Христову и посматрамо свет онда ћемо управо кроз реч Христову посматрати свет, феномене, друге људе и све оно што они јесу, али и себе, поставивши себе у позицију и блудног сина и фарисеја и сваког оног које Господ позива на преображај, на покајање.

Дакле, вера Цркве, браћо и сестре, јесте оно што има снагу, не вера појединца. Наша вера треба да буде: верујем Богу, јер верујем Цркви, јер верујем Телу Његовом, јер сам Господ вели: Ко вас слуша, мене слуша. Дакле,

реч Христова је у Цркви, али она ће имати снагу и ми ћемо је сведочити и ми ћемо је проповедати и говорити само онда када реч Христова и Његов закон постану наш живот. Ми ћемо проповедати и говорити собом, својим животом у Цркви и нашим међусобним односима. Дођи и види – јесте реч апостола. Шта ми имамо да покажемо? Ми имамо да покажемо управо заједницу верних и веру заједнице верних, тј. да ли имамо да је покажемо или немамо. Да бисмо то знали свако од нас треба да завири у себе и да се смири пред Господом, али смирујући се и пред ближњима, пред другима, тако што ће увек први корак у односу на другог, на ближњег, бити корак молитве, корак смирења, корак милосрђа, корак тражења опроштаја и праштања. То ће бити корак Јеванђеља Христовог.

Израђивање појединачног односа са Богом и квалитет тог односа проверава се кроз наш међусобни однос, кроз наше међусобно општење, кроз квалитет нашег међусобног односа. Да ли је заиста, како говоримо на Литургији, Христос по среди нас или Христа стављамо по страни и користимо као оруђе неретко, ако хоћете, и као оружје против других, а Он је дошао да сви дођу у познање истине. Он је дошао да се сви спасу и једнаку количину, ако можемо тако да се изразимо, љубави излива на сваког човека, на све људе независно од тога какав је неко. У том смислу, Христос није судија, али Његова љубав је суд, његова љубав је судија, јер та љубав која грли све људе некимом је радост, а некимом је терет и мука. То вам је као када ми у животу, у нашем искуству, знамо да загрлимо неког истинском неизмерном љубављу, а он вас не може да поднесе. Тај ваш загрљај за њега је пакао, али за оног без обзира какав је, да ли је слабашан, да ли посрће, да ли пада, који чезне за нормалним односом, за односом љубави са вама, ма какав био, ваш загрљај ће њему бити истински рај. Ослободиће га свих предрасуда, сваког терета. Ослободиће га свих могућих ланаца којима је везан да живи истински слободно. Зато Јеванђелист и каже да није реч о томе да чинимо чуда, да се приказујемо да смо бољи и већи од других, него да је наш циљ да будемо записани у књизи живота, да будемо у Цркви Христовој, да нераскидиво будемо повезани међусобно – а и реално се то дешава кроз свето Причешће – повезани зацементираном везом једампут за свагда са Господом нашим Исусом Христом, да будемо, дакле, записани у Књизи живота. Само тако ће – какви год да смо, колико год да смо мали и немоћни – наш живот бити увек радост. Имаћемо сасвим другачију тачку гледања од оног који нема искуство заједнице са Христом, искуство вере и искуство љубави.

Нека би Господ дао да имамо веру четворице описаних у Јеванђељу, јер ће она најпре преображавати нас. Најпре ћемо ми расти у Христу, у љубави, а

онда растући тако бићемо способнији, једноставно моћи ћемо да градимо
на земљи
и Син и

